

2020 Nagyböjtjére

A keresztény hívő a Húsvétot megelőző időszakban kilép a megszokott komfortzónájából, hogy több időt szánhasson Jézus Krisztus megértésére, akit üdvözítőjének tart.

Jézus Krisztus életpéldáját nem azért tekintjük mintának, mert menekülünk a világ bajai elől. Pont fordítva; azt valljuk, hogy az ő szavai és tettei úgy alkalmazhatók bármely körülmények között, hogy élhetőbb életünk legyen – még egy ilyen furcsa időszakban is, mint a mostani.

Fogjuk fel úgy, hogy a vírusos állapottal kapcsolatos kényelmetlenségeink gondolkodásra készítsenek... Most sokféle módon korlátozva éljük mindennapjainkat. Hittük volna 2-3 hónappal ezelőtt? Ugye, nem.

Krisztus keresztútját most sok embertársunk a saját bőrén érzi. Olyanok is, akik feltehetőleg aligha böjtöltek az elmúlt években, mert azt gondolták, hogy a felvilágosult ember már nem szorul rá Istenre.

Krisztus kereszthalála nem a végszó. Két nappal később feltámadva találkoznak vele tanítványai. Mostani küzdelmeink, a félelmet keltő bizonytalanság olyan állapot, mint a mag, amelyet elültettek. Kezd elpusztulni, de egyúttal újjá is születik.

Kevésbé ismerjük ezt a titkot, de valamennyit már felfogunk belőle. Mert mégiscsak reménykedünk a gyógyulásban, s talán a mostani szétválasztottságunk után jobban fogjuk értékelni és becsülni, hogy kezet foghatunk és meg is ölelhetjük egymást.

Imádkozzunk egymásért, és próbáljuk megtenni, amit tudunk, még akkor is, ha bátortalanok, félősek, vagy éppenséggel túl magabiztosak vagyunk.

Nem kötelező elhinni, de jobbat még nem produkált a történelem: Ha vele „meghalunk” (Jézussal), akkor vele élni is fogunk!

Sánta János
főiskolai lelkész

